

2601 1

KONINKLIJKE BOODSCHAP

Aan

de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van Wet houdende nieuwe regelen omtrent onbevoegdverklaring en verwijzing in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en enkele daarmee verband houdende wijzigingen in dit wetboek.

De toelichtende memorie, die het Wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

Soestdijk, 19 Juni 1952.

JULIANA.

2601 2

ONTWERP VAN WET

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is regelen te geven, opdat een burgerlijk geding niet met een onbevoegdverklaring eindigt, indien een andere gewone rechter bevoegd is, en enige daarmee verband houdende wijzigingen in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering aan te brengen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Enig artikel

In het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering worden de volgende wijzigingen gebracht:

a. Aan artikel 41 wordt een tweede lid toegevoegd, luidende:

„Indien tengevolge van toegelaten wraking of van toegegeven reden van verschoning, de leden der hoven of der rechtbanken niet meer in genoegzame getale zijn om van het geschil kennis te nemen, zal de meest gerede partij zich tot de Hoge Raad en in het laatste geval tot het gerechtshof wenden met verzoek om een ander gerechtshof dan wel een andere rechtbank binnen hetzelfde ressort, tot beslissing van het geding, aan te wijzen.”

b. Artikel 68, tweede lid, vervalt.

c. Het opschrift van de derde afdeling van de Derde Titel van het Eerste Boek wordt als volgt gelezen: „Van voorlopige verzoeken en van verwijzing bij onbevoegdheid”.

d. Aan artikel 154 wordt een tweede lid toegevoegd, luidende:

„De exceptie, dat een andere gewone rechter bevoegd is, moet worden voorgesteld bij met redenen omklede conclusie vóór alle weren ten dage voor het voordragen van verweer bepaald.”

e. Na artikel 157 worden de volgende artikelen ingevoegd:

„Artikel 157a

De rechter, die van oordeel is, dat de zaak bij een onbevoegde rechter aanhangig is gemaakt, en dat een andere gewone rechter bevoegd is, verwijst de zaak in de stand waarin zij zich bevindt naar de rechter, die haar in die stand behoort te berechten.

Indien echter het gerechtshof in hoger beroep, met vernietiging van het vonnis van de rechtbank, de bevoegdheid van de kantonrechter heeft uitgesproken, kan het de zaak aan zich houden om deze in hoger beroep te beslissen.

Artikel 157b

Tegen het vonnis, waarbij de bevoegdheid is aangenomen, staat te dien aanzien alleen hogere voorziening open op grond dat de rechter onbevoegd is uit hoofde van het onderwerp des geschils, en slechts tegelijk met die tegen het eindvonnis.

Tegen het vonnis, houdende onbevoegdverklaring, waarbij wordt verwezen naar een lagere rechter, kan hoger beroep slechts worden ingesteld binnen veertien dagen na dit vonnis. Ingeval van cassatie bedraagt de termijn vier weken. De lagere rechter is aan de verwijzing gebonden.

Tegen het vonnis, houdende onbevoegdverklaring, waarbij wordt verwezen naar een hogere rechter is geen hogere voorziening toegelaten. De hogere rechter is aan de verwijzing niet gebonden.

Tegen het vonnis, houdende onbevoegdverklaring, waarbij wordt verwezen naar een rechter van gelijke rang is geen hogere voorziening toegelaten. Deze rechter is aan de verwijzing gebonden.”

f. Artikel 158 wordt als volgt gelezen:

„In zaken, welke reeds tevoren voor een andere gewone rechter zijn aanhangig gemaakt tussen dezelfde personen over hetzelfde onderwerp, of ingeval het geschil aan een zaak verknocht is, die reeds voor een andere gewone rechter aanhangig is, mag de verwijzing gevraagd worden naar die andere gewone rechter. Dit moet geschieden bij met redenen omklede conclusie vóór alle weren, op de dag voor het voordragen der verwerking bepaald.

Die verwijzing kan ook door de eiser gevorderd worden, maar alleen bij conclusie van eis.”

g. Na artikel 158 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

„Artikel 158a

Indien een zaak naar een andere gewone rechter wordt verwezen, heeft iedere partij het recht de overige partijen bij exploit op te roepen tegen de dag waarop zij de zaak ter rolle wil doen dienen. Voor deze oproeping moeten de voor dagvaardingen voorgeschreven termijnen in acht worden genomen. Is met het oog op de procedure voor de eerste rechter domicilie gekozen, dan kan het in dit artikel bedoelde exploit ook aan dat domicilie worden uitgebracht.”

h. Artikel 250, eerste lid, sub 2° vervalt. De nummers 3° en 4° worden genummerd 2° en 3°.

i. Aan artikel 252 wordt een lid toegevoegd, luidende:

„De zaken zullen eveneens worden gesplitst, wanneer de rechter in één daarvan onbevoegd is uit hoofde van het onderwerp des geschils. De rechter zal deze zaak alsdan verwijzen volgens de bepalingen van de derde afdeling van deze titel.”

j. De veertiende afdeling van de Derde Titel van het Eerste Boek vervalt.

k. Artikel 333 vervalt.

l. Er wordt een nieuw artikel 340 ingevoegd, luidende:

„Indien tijdig beroep in cassatie van een vonnis is ingesteld, doch dit vonnis voor cassatie niet vatbaar wordt bevonden, vangt de termijn van beroep van dat vonnis opnieuw aan te rekenen van de dag der uitspraak in cassatie, mits het beroep in cassatie werd ingesteld binnen de termijn van beroep.”

m. Aan artikel 350 wordt een tweede lid toegevoegd, luidende:

„Het hoger beroep, ingesteld met gebruikmaking van de nieuwe termijn ingevolge artikel 340, schorst de tenuitvoerlegging niet.”

n. Artikel 358 vervalt.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Justitie.

2601 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemene beschouwingen

Wanneer een gebied te groot is om daarin door één rechter of rechterlijk college te doen rechtspreken, moet de rechtsmacht in dat gebied over verschillende rechters of colleges worden verdeeld. Die verdeling kan geschieden naar gelang van het onderwerp van het geschil of b.v. naar het gebied, waarin de gedaagde woont of waarin het onroerend goed in geschil gelegen is. Zo ontstaan de regels omtrent de absolute en de relatieve rechterlijke competentie.

Deze regels zijn slechts van belang terwille van het goed functioneren van de rechterlijke organisatie. Zij kunnen niet bijdragen om